

ALBINA

IN PREAJMA MARI SARBĂTORI

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 452 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 22 august 1956

TRĂIASCĂ

1956

AUGUST

1944-1956

ZIUA ELIBERĂRII ROMÂNIEI

O scenă frumos pavoază-tă, ridicată la umbra unor salcimi. De aici, după o sîrbă infocată cîntată de orchestra, își rostește cuvîntul — o adevărată poezie a cifrelor — președintele gospodăriei colective din Corbeanca, raionul Snagov.

— Cînd vorbim despre realizările noastre — spune tovarășul președinte — ne gîndim cu drag la marea sîrbătoare a lui 23 August. Și cum nu este obiceiul, în preajma acestei zile, privim în urmă, la ceea ce am făcut, și înainte, la ceea ce ne-a rămas de îndeplinit. Ca să cinstim cum se cuvine această zi, noi am zorit și-am terminat la timp cu treieratul, iar astăzi începem răsplata muncii oamenilor. Inceputul acesta, în limbajul nostru, al colectivștilor, se cheamă împărțirea avansului de 40 la sută.

Scurt istoric

În 1950, 41 de familii din Corbeanca au pus temelul unei gospodării colective. Anevoios a fost începutul: unelte n-aveau, experiență niși atît. Oamenii însă nu s-au lăsat. O mină de ajutor le-a dat și S.M.T.-ul din Cămin. Anul acesta colectiva a strîns 1.600 kg. de grîu în medie la hectar, 1.760 kg. de orz, iar porumbul semănat în pătrat și prășit de trei ori — a legat de minune. La venituri s-au adăugat și banii luați prin vînzarea a 63 de porci, a ci-reșelor strînse și a altor produse. Dezvoltîndu-se multilateral, gospodăria va putea plăti colectivștilor avansuri lunare în bani, așa cum îndrumă Rezoluția plenarei C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie a.c.

Rezultatele bune, obținute de colectivștii, i-au convins pe mulți țărani cu gospodării individuale din comuna lor să se înscrie și ei în gospodărie.

Cum spunea Ana Mihailovna

În toamna lui '55, în Corbeanca au venit oaspeți de vază; o delegație sovietică. Din delegația aceea făcea parte și Ana Mihailovna Ladani — șefa de echipă dintr-un colhoz din Ucraina subcarpatică. Oamenii n-au uitat-o pe Ana Mihailovna. Deseori îi pomenește numele și pe bună dreptate. Ea le-a vorbit despre izbînzile ei, i-a sfătuit cum să-și organizeze mai bine munca. În primăvara aceasta, unul dintre sfaturile ei a prins viață: colectivștii și-au primit bucața de pămînt de care răspund pînă la recoltare. Oamenii au devenit mai harnici ca atunci cînd lucrau de-a valma. Mulțumiți de noua rîndială a lucrurilor, sînt și foștii mijlocași Anton Tănase și Ion Gh. Tudor, care îndată ce au aflat de tre-

ba asta, s-au și înscris în gospodărie.

Astăzi, Ion Tudor se numără printre fruntași. El și Dumitra, soția lui, ca și alții, au primit 3 pogoane de porumb, o jumătate de pogan de floarea soarelui, o altă jumătate de pogan cu sfeclă de zahăr și o arie de fasole, de care răspund pînă la recoltare. Cum or să muncească așa or să aibă; cu cît vor scoate mai multă roadă, cu atît vor înscrie în carnetul lor mai multe zile-muncă.

Răsplata

Ascultă-mă pe mine, că și orătările din curte au să-ți moara de foamă, și-au să-și zgîlască ochii la streșini, să înghită picături de ploaie, în loc de boabe din pod... Ascultă-mă pe mine...

Dar Nicolae Nițu n-a ascultat glasul celui ce-l trăgea înapoi. Și-a ascultat propria inimă. Și, din toată inima, și-a semnat cererea de înscriere.

— Destul am stat cîinci ani pe dinărară — și-a spus. — M-am săturat de alitea „sfaturi binevoitoare”.

Cînd a intrat cu căruța și cu căruța pe poarta gospodăriei, colectivștii l-au primit cu sufletul și cu brațele deschise.

Azi numele lui Nicolae Nițu e trecut pe panoul de onoare în capul listei fruntașilor. Numai din februarie de cînd a venit în colectivă împreună cu băiatul lui de 14 ani, au făcut pînă acum 388 de zile-muncă. La treieris, Nițu tatăl și Nițu fiul au bătut recordul. În 14 zile au realizat 85 de zile-muncă. Acum, în fața magaziiilor, s-a adunat lume multă. Cîntarul geme de povară! Cîteva brațe voinice aruncă într-o căruță saci după saci. Acesta-i doar avansul de 40 la sută ce i se cuvine colectivștilui Nicolae Nițu.

Căruța iese pe poartă. Pentru a ajunge de la colectivă acasă, Nițu trebuie să meargă pe șoseaua cea mare. Șoseaua trece prin inima satului. Din porți și de prin ogrăzi, oamenii își îndreaptă privirile către căruța care trece. Printre cei ce privesc e și țărănul cu gospodărie individuală Tudor Tuță. Are aceeași suprafață de pămînt cu care a intrat Nițu în colectivă. Și, a muncit și Tudor Tuță toată vara, doar n-a stat degeaba. Și totuși, colectivștul Nicolae Nițu a primit numai la avans, cu odată și jumătate mai mult grîu decît a scos el în total.

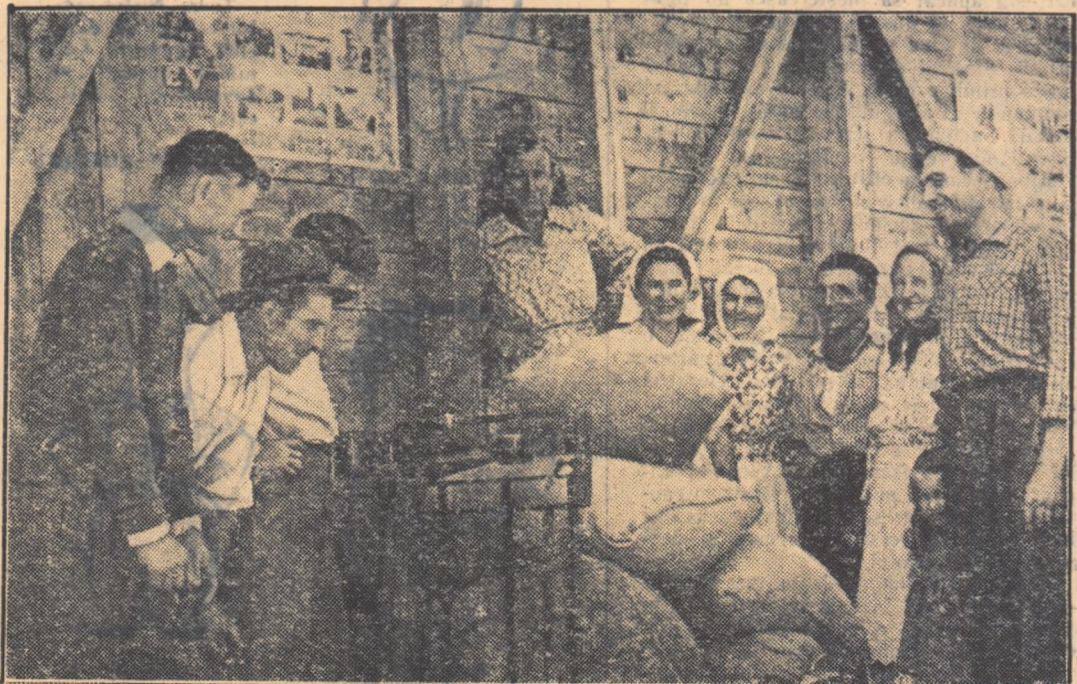
Caii se opinesc în hamuri. Căruța trece mai departe petrecută de privirile celor de pe marginea șoselei. Mărturie a belșugului și bunăstării unui fiu al colectivei. E o zi de adevărată sîrbătoare: sîrbătoreea recoltei bogate și a muncii înfrățite.

ANA IONIȚA și PETRE POPA

Trece-un tren cu opt vagoane

Foate verde trei mîgdale
Sus pe dealuri, jos pe vale,
Trece-un tren cu opt vagoane.
Opt vagoane încărcate,
Virtuțile și ndesate
Pentru oamenii din sate,
In cele înalțate
Sînt pinzeluri din orașe;
Iar în cele din mijloc
Multe mașini la un loc:
Vagoanele dinopot
Duc unelte pentru noi.
Foate verde trei cucute
Vino trenule mai iute
Printre ilori pe cîmp crescute,
Și să pleci din nou în zare
Să duci lumii muncitoare
Tîră nouă de pe ogor,
Și să duci salut de frate
La țărîi îndepărtate
De la oamenii din sate.

Caleasă de N. NASTA de la
TRAIAN NEAȚA, comuna In-
surajoi, regiunea Galați

Atenție la cîntar! Nerăbdător, Nicolae Nițu din gospodăria agricolă colectivă din Corbeanca, raionul Snagov, regiunea București, vrea să cîntă rească totul o dată... Pe cîntar însă nu pot încăpea deodată toți sacii cu cerealele pe care le-a primit ca avans de 40 la sută...

As asemui acest mare eveniment artistic — finala celui de al IV-lea concurs — cu un pisc din virful cărui vezi toată țara. Peste 4.000 de artiști amatori, veniți aici în numele altor 400.000, ciți au participat la cel de al IV-lea concurs, au prezentat tot ce au avut mai frumos. Și am putut, mulțumită lor, cuprinde deodată cu sufletul plin de incintă, doina oltească și dansul tătarăsc, strigătura din Ardeal și snoava hitrului Pepelea.

Comorile pe care poporul le-a păstrat întregi și curate sute de ani, au apărut șlefuite și înfrumusețate, ca diamantele, de către o mână meșteră. Oamenii au timp și chef să gindească asupra artei lor. Nu-i mai apasă mizeria.

A intrat pe scenă un flăcău, Ionim Pascu din Agnita, și cu mișcările cunoscută dansului popular a interpretat „Plecarea la concurs”. Cind a sărit, am avut în față, niemiși, încarnarea simbolului celui de al IV-lea concurs, flăcăul cu strai înflorat și fața zimbitoare, zăgrăvit pe ațise.

Dansatorii din Gura Teghii-Plocești, au adus pe scenă trei generații: copii, oameni maturi și bătrâni. Un oaspe englez, A. L. Lloyd, specialist în ale folclorului, spunea:

„Dansul lor dă impresia nu numai a unei continuități a tradiției... Ei sugerează activitatea comună ce pare să atragă întregul sat”.

Artiștii din Lăpușul de Sus au revărsat pe scenă un sac de nestemate: ei au interpretat nunta țărănească, unde obiceiurile vechi se împletesc de minune cu aspectele vieții de azi. Specialiștii au calificat-o ca pe o piesă de rară frumusețe.

Spectatorii au aplaudat furtunos. Am fost incințați că anumite piese nu s-au putut repeta. Legile concursului nu o îngăduie.

În sală s-au aflat într-ună din zile, actorii teatrului francez „La Caravane”. Își împărtășeau entuziaștii satisfacția și incintarea, aplaudau neobosiți și văzându-i, ne creștea și nouă mândria în suflet.

Pe vremuri ciți dintre orășenii noștri cunoșteau frumusețile artei populare? Și azi, străini de peste țări și mări le cunosc și le admiră. Întreaga lume este martoră a înfloririi de netăgăduit la care a ajuns arta poporului nostru liber.

V. TOSO

Unul din cei 40 0.000

Azi a venit un om de la peste 300 km. depărtare, cu un ținc de mină. Nu știu cum o fi străbătut din satul lui. Gănești pe Prut, pină aici la sala concursului, dar ne-a uluit cerbicia cu care a ținut să ajungă la finală.

A rămas de cărușă la regiune. Zi-ce că s-a rătăcit de lotul celor din Galați aleși pentru finală. Il cheamă Ștefan Dumitru și pe fiu-său, de 4 ani, Georgică. Tatăl cîntă la vioară și cel mic bate jazu. (De-abia îi vezi capul deasupra tobei mari). Asta-i tot ansamblul. Tatăl cîntă și liul, artist de 4 ani, îl acompaniază cu un perfect simț al ritmului.

Au venit de departe și țin, zor nevoite, să cînte pe scenă. Păcat că cei din regiunea lor s-au produs și au și plecat. Juriul concursului i-a mingiat, promișându-le că vor cînta într-unul din teatrele Capitalei în aceste zile.

Atît, deocamdată. V-am prezentat pe unul din cei 400.000 de artiști pe care l-a cuprins cel de al IV-lea concurs.

Doina „Baltagul”

În mijlocul echipei de fluierași din Călina, raionul Cislău, cîntă Ilie Popescu, autorul doinei „Baltagul”. Doina aceasta compusă după romanul „Baltagul”, are o poveste a ei, de loc lipsită de interes.

...Era în 1951. La finala concursului de atunci, Ilie Popescu a primit în dar romanul „Nada florilor”. L-a citit și l-a simțit pe autor aproape, ca pe un prieten bun. Mai tirziu, în 1954, aflînd o bucată de chihlimbar, s-a apucat să meșterească un țigaret pe care l-a dus în dar maestrului Sadoveanu de ziua sa. Cu acel prilej a doinit din fluierele său maestru. La despărțire a primit o carte. Era un exemplar al romanului „Baltagul” pe care maestrul Mihail Sadoveanu scrisese drept dedicație: „Amintire lui Ilie Popescu”.

Ajuns acasă a citit cu nesăț romanul și întâmplările de aici i-au născut în minie cîmpele de melodii. După ce a terminat cartea a luat fluierele și a pornit cu cîntul pe firul povestirii. A lucrat mult timp cu mîgală. După un an și jumătate de muncă „Doina Baltagulului” era gata. Pe inserat, în pragul casei, a cîntat-o unor consăteni. Și cei care au citit cartea, au simțit în doina lui plecarea celor trei ciobani, au auzit aievea lovitura zguduitoare a baltagulului care a secerat viața lui Nichifor Lipan, urletul de jale al cînelui, au înțeles frămîntarea Victoriei Lipan. Melodia i-a purtat mai tirziu în căutarea lui Nichifor și a ilustrat găsirea și înmormîntarea acestuia, precum și desoperirea ucigașului.

Aceleași simțăminte le-au încercat și spectatorii aflați în sala concursului în timp ce formația celor 12 fluierași de la Călina cînta „Doina Baltagulului”.

Țăranul Ilie Popescu a început să compună la 50 de ani. Ca el sînt neșumărați oameni, cărora orînduirea noastră le-a creat posibilitatea să-și dezvolte talentele.

A. CROITORU

Brigada artistică de agitație din comuna Chetriș, raionul Bacău, prezintă programul „La șezătoare”.

Finala celui de al IV-lea concurs al artiștilor amatori de la țară

De unde își trage brigada puterea

În programul brigăzii artistice din Fetești este o strigătură cu un înțeles foarte adînc, reflectînd transformarea structurală ce se petrece în satele noastre.

Aveam un hambar mai mic,
De pe cînd eram calic.
Astăzi am hambarul mare.
Că-i gospodăria în floare.

Mulți săteni din părțile Feteștilor, ascultînd strigătura brigăzii, se recunosc în ea. Se află printre aceștia Vasile Bucur, colectivistul de la G.A.C. „23 August” din Făcăeni, care și-a dăruit hambarul de calic de altădată ca să vire în cel nou, anul trecut, trei vagoane de cereale. El, urgisitul cioban de pe vremuri a dat zestre mare la fete (mobilă nouă, aparat de radio, cîte o vacă), iar flăcăului i-a făcut casă nouă. S-o mai fi recunoscînd și Tudor Bratu, țiz în ale belșugului cu Bucur, și alții alți țărani muncitori din întreaga țară.

Brigada din Fetești întoarce una după alta filele istoriei noi. Ascultăm acum plini de interes o scenetă. Un sătean se codește să intre în colectivă și, ca să-i fie mai ușor, dă vina pe nevastă. La baza ei stă realitatea cea mai vie și, de netăgăduit.

— Nicolae Popescu din Făcăeni ne-a dat motivul. În casa lui am scris-o, ca să spun așa — mărturisește rîzînd instructorul brigăzii, șugubățul Dragnea Ștefan. Da! În casa lui Nicolae Popescu, om cu 5 ha. și cu brate harnice, nimic de zis, dar singure, s-a întimplat tăărășenia, iar acum o vedem pe scenă, îmbrăcată de brigadă în găteliile artei.

Nicolae Popescu e azi membru în gospodăria colectivă „23 August” din Făcăeni. Acest fapt și altele fac temeiul simpatiei cu care e înconjurată brigada de către oameni și fără îndoială cheia succeselor ei.

Simbol al frăției minorităților naționale

VĂ PREZENTĂM

Instructori de echipe...

Alexandru Arsinel — șef de țară — comuna Gulia-Fălticeni.

Toma Nistor, șeful echipei de dansuri țigănești. Căminul cultural „30 Decembrie” - Plocești.

...și soliști amatori

Puiu Ion — dirijor de cor — Almaș-Oradea.

Memedemin Iasak — solist dansator — Casa minorităților naționale din Constanța.

Gheorghe Bălan — fluiereț, căminul cultural Botoș (Cîmpulung - Suceava).

Feodor Rotaru — solist (solz de pește) comuna Udești, raionul Suceava.

Uminnat mozaic de dansuri a prezentat cu prilejul concursului, regiunea Constanța. Privirea ne-a fost desățată de o întregă gamă de mișcări de la cele iuțe ale jocurilor dobrogene și pînă la mișcările lente ale dansului tătarăsc.

Echipa de dansuri populare macedo-romine, de patru ori finalistă la concursuri, a interpretat jocurile „La vale de Ianina”, „Troca-troca” și „Chiocec” (ultimele două cu acompaniament de cimpoi).

Macedonenii din Hagilar nu au venit acum pentru prima dată la București, însă și de astă dată sala concursului le dă aceeași emoție. De aceea, cu puțin timp înainte de intrarea în scenă ei au mai făcut încă o repetiție. A cîta oară să fie aceasta?

„Ivana na Rada duma”, „Bai Coliu” și „Paidușca”, acestea sînt dansurile pe care cinci perechi din comuna Enisala le-au prezentat la concurs. În vârtejul dansului se îmbrîna de minune bogăția de culori a costumelor. „Gearurile” galbene cu care erau împodobite fețele fluturătoare asemeni unor flăcări. Bluzele cafenii, verzi, șorțurile negre cu multe înflorituri, contrastau puternic cu albul imaculat al cămășilor pe care le purtau băieții.

Cu ropote de aplauze au fost primite și cele 8 „cadine” care au dat viață unor dansuri tătarăști de harem. Tinerele din comuna Murighiol — Amambai Meliha, Erman Amambai, Menali Azime, Fatma Meneliș și alte patru dansatoare — au dat dansului o deosebită grație, care de altfel le-a și făcut să ajungă pentru a treia oară în finala concursurilor.

La fel de aplaudat, aducînd ceva din căldura și sensibilitatea meridională, a fost și dansul „Kalamattanos” prezentat de echipa căminului cultural din Sulina.

Apoi, un adevărat iureș a umplut scena, cu cei 14 utemiști din Jurilovca prinși într-un avîntul cazacic.

Acest mozaic de dansuri și de costume bogat colorate este un simbol al frăției minorităților naționale din țara noastră și, în același timp, o grăitoare mărturie a avîntului pe care l-a luat arta lor coregrafică în ultimii ani.

ÎN SATUL FERTILOR CLĂCĂȘI

ERA ACI un sat înconjurat de dealuri. Cocoloabele risipite pe o vale adică păreau niște mușuroaie de cîrțită umbrite de cițiva salcîmi răzleți. Aci locuiau, cu ani în urmă, clăcășii din Bolduț, raionul Turda. Robi ai pămîntului boierilor, ei munceau pînă la moarte pe același pămînt. Peste dealuri, de jur-împrejur se întindeau moșiile lui Toni Cîmpean, Noghi Deneș, Florin Cîmpean și Borș Mihai.

Primăvara ce tristă și jalnică era! De ce tocmai primăvara era tristă și jalnică? Mi-a răspuns într-o zi colectivista Veronica Albuș: primăvara mureau clăcășii bolnavi. Primăvara era de mult sfîrșit mîlăiul și dacă înceta chinul frigului, începea chinul mai cumplit al foamei.

ESTE ACI un sat înconjurat de dealuri. Înșuruite pe o vale adîncă, de-o parte și de alta a șoselei, s-au ridicat case noi încă netencuite, zidite de cărămidă. În inima satului, dominînd prin întindere și înălțime, se văd ciadirile gospodăriei colective „Stea Roșie”. Așa arată azi, privit de pe deal, satul Bolduț. În aripa dreaptă a satului, cele 10 hectare de vie și livada colectivei umbresc o costiță domoală. De jur-împrejur, peste văi și dealuri se întind holdele de griu și porumb — pămîntul gospodăriei. Și astăzi colectivistii din Bolduț vorbesc cu mîndrie și recunoștință de lupta pe care au dus-o comunistii pentru a le schimba viața. Încă din 1949, Ion Bartolici, Gavrilă Dioșan, Ion Dolhan și alți 22 de țărani muncitori au format un comitet de inițiativă care a reușit să infrîngă anețiile chiaburilor Aron Sabu și Valeriu Podari și să adune 65 de cereri de la țărani muncitori pentru înființarea gospodăriei colective. În primăvara anului 1950, 93 de familii au hotărît pentru totdeauna să muncească împreună, și lor li s-a alocat aproape întregul sat. Dar greutățile de tot felul și-au scos capul.

Noua gospodărie avea doar 7 vaci, 3 cai, pămîntul interbit și încolo nîmici. Tot satul, de la mic la mare, era aproape în întregime analfabet. Chiaburii le-o spuneau în față că au să piară de foame. Și iarăși comunistii din comitetul de inițiativă și apoi din consiliul de conducere, au îmbărbătat oamenii, au ce-

rut scrierul S.M.T.-ului și al sfatului popular raional. Cu înțelesul dat de Banca de Stat au început, încetul cu încetul, să-și întărească gospodăria. Astăzi ea are un fond de bază de 850.000 lei. Prin munca neobosită a colectivității s-a clădit un grajd pentru 80 de vite mari, ateliere de fierărie și rotărie, 3 pătule și o magazie de 73 tone, sediul gospodăriei și alte clădiri. Dacă la început colectivistii nu aveau nici ce înjuga, nici ce dejuga, acum ei se mîndresc cu cele 14 perechi de boi, cu cele cîteva perechi de telegari, plus un autocamion, care printr-o serie de servicii ce le aduce gospodăriei, transportă și colectivistii la cîmp. Colectiva mai are o turmă de 211 oi, 45 de porci. Ce nu au putut face în zece de ani de robie, au făcut acum în mai puțin de 6 ani. Gospodăria colectivă le-a adus în sat gaz și apă caldă. Cu gaz metan au ars zile și nopți cuptoarele de cărămidă; cu această cărămidă s-au ridicat clădirile gospodăriei și casele noi ale colectivistilor. Tot datorită gospodăriei, toți colectivistii și țărani muncitori din satul Bolduț folosesc azi gazul metan la gătitul bucatelor și încălzitul caselor. Clăcășii analfabeti de ieri, au învățat să scrie, să citească, să folosească sfaturile cărtorilor agrotehnice și zootehnice în munca lor.

Pînă și moș Gligor Cămăroșan, naznicul gospodăriei, în vîrstă de 66 de ani, știe că numai cele 2.500 kg de griu pe care le-a luat pentru muncă sa ușoară, se datoresc faptului că „oamenii noștri au făcut asolamente, au cărat 88 de vagoane de bălegar și îngrășăminte chimice pe ogor și au scos de pe dealuri în medie aproape 2.000 kg de griu. Pei ce crezi că satul ăsta, cu case arătătoare de cărămidă, a ieșit peste borșe din cer? Său a venit vreun boier și-a zis: Mai Gligor, tu ai ochi frumoși, na casa asta tie? Na, nu, am muncit aci la colectiv cu toții și am câștigat dreptul răsplătii”.

FLORIAN SAIOC

FLOREN PETRESCU

Intimplări DOBROGENE

I. Un circ din pămîntul de aur

Aș vrea ca tot ce scriu despre frații Amdi, să fie minciună. Să nu fi existat niciodată Iuseim Amdi, cu privirea lui blîndă, izvorită din molatecii ochi de orientală, adumbriți de gene prelungi. Ceea ce izbea în primul rînd la omul acesta, era privirea. Avea în blîndețea ei ceva tragic, ca o adîncime în fața căreia simți nevoia să te tragi înapoi.

În urmă cu cincisprezece ani, Iuseim Amdi se găsea la ocnă. În întunericul salinei, străpuns ic și colo de lumina unui bec, omul părea o pasăre orbită care se izbește în zborul său de pereți. Cînd nu-l vedea supraveghetorul, se oprea și răminea cu privirile pierdute. Ori mai degrabă, cu naivitatea care îl caracteriza, cu naivitatea lui în conștiență, Iuseim nu se gîndea la nimic. Reveșea numai peisajul aspru al Dobrogei, locul unde era cocoșat deasupra mării satul lui, cu acoperișul drept, ziduri de calcar și curți interioare.

Fiindcă Iuseim Amdi era un naiv, deși fusese întemnițat pentru fratricid: Iuseim își ucisese fra-

2

INTIMPLĂRI DOBROGENE

Totul pornise de la o palmă de loc. Bătrînul Amdi le lăsase drept moștenire două pogoane și un circ, adunate prin socoteli întortochiate, a-prige, stîmbe uneori. Poți împărți în doi, două pogoane, dar nu un circ. Iuseim, ea unul care era mai flămînd, a vrut să-l ia pentru sine. Zia, frațele său, s-a împotrivit. După o ceartă de jumătate de an, care născuse o dușmănie surdă, adîncită încă de gura femeilor, frații s-au întîlnit la vremea muncilor de vară pe hotarul locurilor lor. Lui Iuseim îi murise în urmă cu o zi, copilul cel mai mic. Poate această intimplare l-a înveninat, ca o ultimă împunsătură a soartei. S-a năpustit asupra fratelui său, s-au suduit și s-au lăsat, năseim a pus mina pe sapă...

Se iubeau. O dovedește copilăria lor, jocurile, intimplarea lui Zia care s-a lăsat bătut ca să îl scape pe Iuseim din mina unor băieți cu care se aflau în dușmănie...

„Ochii lui Iuseim Amdi, la ocnă, aveau în blîndețea privirilor ceva tragic. Dar prin luminile lor trecuse cîndva scăpărarea foamei, a patimei, a dragostei. Era oare de vină pămîntul acesta sterp, bătut de vînturile aspre și sărate ale mării, pentru viața zdumăcită în singe a lui Zia Amdi și pentru cea frîntă, a lui Iuseim? Am parcurs, de curînd, acest pămînt, trecînd și prin apropierea satului fraților Amdi. Am cercetat gospodăria colectivă din raionul în întregime trecut în frontul socializmului. Nu, nu acest pămînt este vinovat, ci altele au fost cauzele pentru care s-a arătat altădată așa de nemilos. La vremea aceea de strîns de recoltă, solul castaniu, oernezionul degradat al Dobrogei, mi-a epăruit ceea ce este în adevăr astăzi: o parte din pămîntul de aur.

TARĂ NOUĂ, CÎNTEC NOU!

Tara curățitu-ni-s-a!

Frunzuliță meri pitici
Cît o fost țacii, ții-cici
Bogații erau vo-nici
Pe noi ne făceau ca țici.
Cît o prins p-aiți să treacă
Ne-o lăsat țara sîncă,
Că pe unde o trecut
N-aveai apă de beut,
Nici țarină de cernut,
Nici pătuc cu așternut,
Numa' strat de fruză-n codru
Stă mereu ascuns ca lotru.
Te bateau vînturile
Te scaldau furtuniile,
Pe toate poteciile.
Zi de două și trei August
Mare bine ne-ai adus
C-au pornit dia Răsărit
Cu zborul ne-ncelînit
Vultu ași cu zborul lin
Să ne scape de la chin,
De la chin și de la groază
Cum fu ochilor să vază.
Unde treceau vulturași
Prindeau floare mugurași.
Frunzișoară de pe lin
Fugeau nemții spre Berlin,
Vulturii-l mîcau din urmă
Ca clobanul după turmă.
I-o șipat în Olt și Tisă
Țara curățitu-ni-s-a!

Culeasă în comuna
Copalnic-Mănăștur, raionul
Lăpuș, regiunea Baia Mare
Sus, pe cea cu miță

Fir de lămlîță
Sus pe cea culmiță
Pe culmița vremii,
Vremii Consistenți,
La te uită bine
Și-al să vezi cu mine
De-o lumină mare
Fără asemănare,
Ce nu-l de la soare
Și nu-l de la lună,
Ea o umă lună
Cu altele toate
Între-un al legat —
Da' e mai frumoasă
Și mai dragăsoasă
Zi de august
Cu trupul roșuș,
Cu brațe de fier
Mă răpus boierii
Și pe țemînceri
Ce-au băgat în țară
Înimă de țară
Zi de august
Cu trupul roșuș,
Zi de două și trei
Cu lumina ei
A topit lăcate
Și-a deschis pa'ate
Să vedem și noi
Al bătu' și gol
Unde petrecoi
Și se veseleau
Domni mari și regi
Călcătorii legii.

Dar lumina asta
Le-a adus năpasta.

Lumina vie
Mereu o să vie
La sfîrșit de vară
Să ne vază țară
Cu plini în cupțoare
Cu pui la frigare,
Cu vin în ucele

Cîntece populare
cuiese
de ION SOCOL

Și nu sub zăbrele
Și nu în războare
Prin gloanțe și ploaie
Prin singe și țină,
Că astă lumină
Doar viemurii de pace
Ne vîntură ncoace.

Culeasă în comuna Bărbuleju,
raionul Tirgovștie, regiunea
Ploești

Mai colea de vole

Mai colea de vole
S-așterne o cale
Cu măse moale —
Cale mporobită
Și de pomi umbrită
De țară dorită
De august dărulată.
Oamenii în drum
„Colectivă”-l spun
Calea hărniciei
Și a bogăției,
Cine pe ea trece
Nu vrea să mai plece
Că mina și-o nînde
Și de creangă primde
Și de creangă la:
Mare reșoare,
Pete gîmbioare,
Cupte la răcoare
Ne-aline de roare —
De țară gîmbit
De alina de vînt
Un pe-a vremii vole
Căleștii de-o cale,
Calea hărniciei
Și a bogăției —
Pe singe de cale
Înîi curge de-o apă
Și din ea s-adăpă
Fete ținele
Cu ochii de stele,
Neveste frumoase
Cu gene umbrinoase
Mănuși de țeseri
Dragi și sprînceni,
Și bărbați voinici
Cum vedeți pe-aiți.
Dară apa nu-i
Ca a riu'ui,
Ori a puțului
Că e apă vie
Cine bea o știe,
Iese învățat
Și mai luminat,
Ca fulgerul verii,
În negura serii.
Apa ce se arată
De partid e dată.
Să le dea lumină.

Oamenii se-nclină,
Cu buze tăcute
Undă să-i sîrute,
Arși de seie cară
Undă să-i-o soabu
Tot pe-a vremii val
Unde-i astă cale,
Calea hărniciei
Și a bogăției,
Pe dreapta de cale
O holdă se nînde
Cît ochiul cuprinde
Și ori unde dai
Trei spice s pe
Măică, asta-i rai!
...Rai cum n-am vîr
Ee cînd mai născu

Culeasă în comun
Turnu Măgurele, r
București

Într-o zi de

Verde foi și o fragă
Tare mi-este dragă
Viața asta nouă:
Mărgărit și roză,
Viața asta plină:
Rază de lumină.
Unde-și poartă pasu
Unde-și cearcă gas
Unde-și are masul
Omul îmbunează
Tot cu dalba-i rază
Și mi-l primenește,
Și mi-l dichisește
De mi-l face floare
Împupată a soare;
Floare de gherghin
Crescută-n grăd
De pleoște scaldă
De stele năpăță,
De vînt mîngîlîță:
Și lar toi de fragă
Tare mi-l mi-o die
Viața de acum
Că e topit bruma
Bruma argăției
Și a năpăției —
Albă, pînă vînt
N-o mai ține hălăcil
Căci din rădăle
Îl dau la capîl
Ole din strungă,
Mănuși din pușcă,
Draguri în cîrcele
Măreă din țulele
Și boli-n țestele,
Alte noaptea s toate
Astăzi adunate.
Eu și cu barbatu'
Na cunșoara sîlă
Să-mămă țulele!

Din nou fol de frag
Tare mult mi-e dra
Viața-n dreptate
Și în libertate;
Viața-n dreptate
Fără silnicie,
Ce a fost adusă
De oștirea rusă
Într-o zi de vară
Și la noi în țară.
Culeasă în comun
raionul Iliia, re
Hunedoar

INTIMPLĂRI DOBROGENE

II. Moștenire întinsă

Călătoria aceasta cu gîndul spre trecut, către intimplarea lui Iuseim și Zia Amdi, am făcut-o în timp ce băteam drumul înapoi, de la gospodăria agricolă colectivă din Plopeni, către țarmul mării. În ziua aceea asistasem la strînsul recoltei de pe întinsul ariei al țarlălelor gospodăriei și admirasem hărnicia a două fete tinere, Rada Ghinea și Ecaterina Dîblă, care nu mai conțeneau cu strînsul în snopi. Șeful brigăzii lor, care se întrecuse cu lucrul pînă mai atunci, stătea de vorbă cu un flăcău în salopetă.

— Tot Chirnogenii vă scapă și anul ăsta de bogăția recoltei! — a zis flăcăul, zîmbind. Că altmînter, numai cu brațele, nu mai pricideați voi!

— Ia nu te mai ține mîndru, mă tractoristule!
— I-a repetat Ion Tote, brigadierul, șeful brigăzii a treia. Că pun mina pe tine și îți trag o sîfîntă de bătaie... știi tu! Omul nu trebuie să fie fudul.

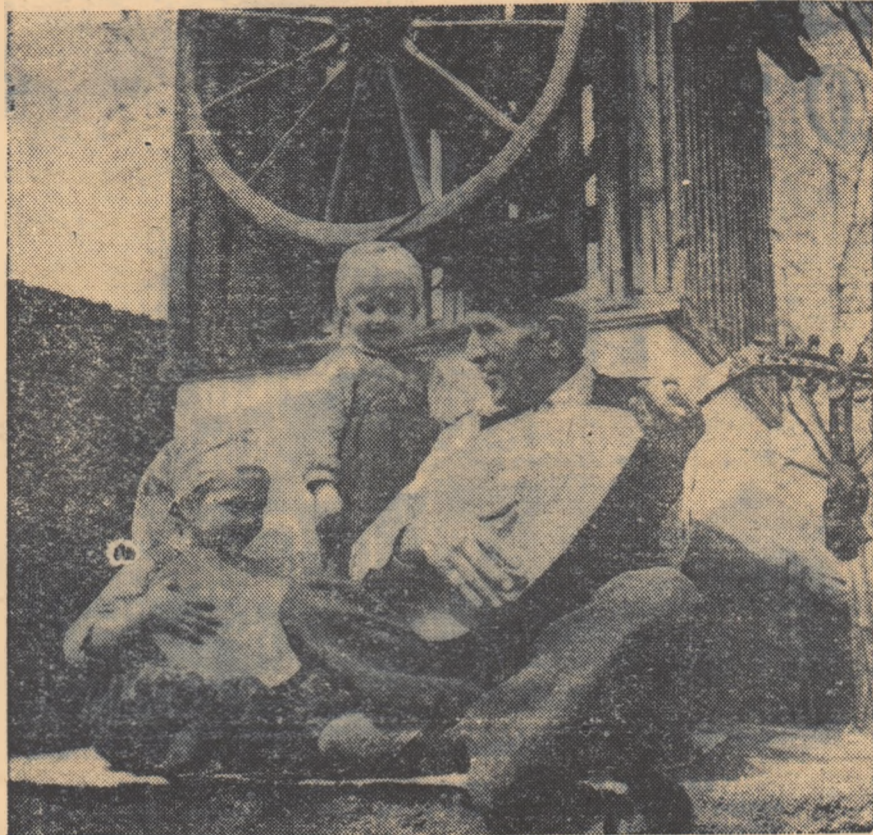
Și s-a dus la treburile sale. M-am apropiat de tractorist, gîndindu-mă la ultimele cuvinte ale lui Ion Tote: „Îți trag o sîfîntă de bătaie... știi tu!”
— V-ați certat, mi se pare.

— Eh, ceartă! Vorbeam de recoltă. Ziceau unii că pămîntul ăsta nu-i bun de rodit, dar de cînd lucrez pe țarlălele gospodăriei, am scos întotdeauna bine. Are aici și S.M.T.-ul din Chirnogi meritul lui, dar cînd pomenesec de asta, bătrînul zice că mă îngimf.

— Chiar te-a bătut, cîndva? îl întreb.
Răspunsul mă lasă uluit, nedumerit. Flăcăul răspunde normal:

DIN VIAȚA DE AZI A SATULUI

Locuitorii insulei Ada-Kaleh îl cunosc bine pe Nagi Mustafa, unul din oamenii cei mai vîrstnici din localitate. Iată-l în orele de odihnă învățîndu-l pe cele două nepoate un vechi cîntec turcesc de leagăn.

În Țara Oașului, în anul 1948, nu exista aici o școală de 7 ani. Azi sînt 12 școli de 7 ani, 11 școli elementare cu patru clase și o școală medie de 16 ani. În fotografie: elevii clasei a X-a, prima promoție a primei școli medii din comuna Negroști, raionul Oaș.

Intr-un amurg de vară

Iosif Vener ochise de multe zile locul acesta umbros și tăcut, unde ghiolul stătea incremenit, iar crapii se zbenguiau în voie, lovind cu cozile la rădăcina stîmbei care creștea sălbatic în jurul ochiului de apă. Locul era atât de bun pentru pescuit, încît Iosif, venind aici, își pregătise pădul de stuf și undițele cu înfigurarea omului care se descoperă o căpșoară. Fata sa aștepta, creștindu dintr-un gromar vin; os și bine lăchetai pe umeri, își se ogliada în fața apei, lăzindu-se sau îngustindu-se în tel și chip. Uneori, Iosif stătea de vorbă cu propria lui imagine.

— Îmbătrînești, începea el. Și pentru ce ai trăi? Ce lași în urmă ia?

Zănușu-și chipul în apă, Iosif era cit p-acu să-l arunce ca de obicei întrebarea aceea care îl chinuia de la o vreme încoace — cînd auzi deodată o șoaptă. Vorbea cineva. Rostea încet, aproape suspinînd, cite un cuvînt, și se oprea. Era un glas catifelat și temător, de femeie, căruia îl răspundea în răsim-puri, grav și liniștitor, vocea unui bărbat.

— Adevărat?... o să ne căsătorim? auzi Iosif, și se întrebă dacă ceea ce aude

este într-adevăr șușotitul unui om sau foșnetul înșelător al stufului.

— Da, Olga... ne căsătorim, — veni limpede răspunsul.

Iosif se ridică sprinten în capul oșezilor și își roii privirea de jur-împrejur. Ochiul lui scormonitor nu cuprinseseră însă decât pustietatea aceea de apă și stuf. Îi veni să strige:

— Olga! Nu te rușina, Olga? — dar socoti că e mai cuvîncios să se răfuiască cu ea acasă. Căzu într-o rînd pe petul de stuf și împrindu-și mina în apă, și o păstrău încet peste cutele frunții.

„Uite cum se poartă cu părințele ei!“ cugetă el îndurerat. „Mă mințe că pleacă să prindă garizi, dar își pierde vremea în barca lui Anghel. Ce mai caută cu asta? A văzut bine că nu vrea s-o ia de nevastă. Fată de cerchez nu ia Anghel, știu eu! Am vorbit doar și cu bătrînul... Proastă de ea!“

Mîhnirea lui Iosif se prefăcu treptat într-o ură dureroasă împotriva flăcăului care umbla să-i îmbrobodească fata. În cugetul său de fată, ceea ce făcea Anghel i se părea tot atît de mișelesc

ca o lovitură dată pe la spate.

Își strînse undițele, trecu încet prin apă ferindu-se de șerpii care în fluturau limbile în răcoarea amurgului, se imbrică pe mal și o luă spre casă.

Măscat aici, pe malul ghiolului, Iosif Vener învățase să mînuiască virșii și prăpșul.

Povestire de N. CULCEA

și se făcuse pescar. Îi mergea destul de bine. Vindea în fiecare seară o căpșoară de hamam proaspete sau de ciortani, iar vara ducea la oraș, cam o dată pe săptămînă, garizi de mare fierți în apă cu sare.

— A venit Olga cu garizii? strigă el de departe la nevastă-sa.

— N-a venit, zise femeia.

— Păi, cum era să vină — bodogăni Iosif — dacă umblă cu fata pe ghiol? Tu nu știi nimic?

Nevastă-sa nu răspunse, lucru care îl infurie și mai mult.

— De ce faci? Ar trebui

s-o dăscălești și tu. Sau crezi că Anghel o s-o ia de nevastă?

— Are s-o ia, murmură femeia.

— O să ne facă de ris, asta e, spusese el în cele din urmă. Te mințe cînd am vorbit cu babasa, cu tatăl băiatului? Mi-a spus de la obraz că nu-l însoară decît cu o colectivistă.

— A bătat și el șeaua, să priceapă lapa, rosti încet nevastă-sa.

— Și ce, n-am vrut să mă înscriu? întrebă Iosif, virîndu-se în sufletul ei. Dacă ne primește ca pescari, intrăm — dacă nu, aștepta! Eu la cîmp nu fac nici o școală. Meseria mea e pescuitul. I-am vorbit omeneste: „Bre omule, ești președintele colectivei. Înscrie-ne și pe noi ca pescari!“ N-a vrut. Cică „dracu a mai văzut pescari într-o gospodărie agricolă?“

— Toate astea-s trucuri, urmă el întunecîndu-se. Mai bine ar spune că nu vrea de noră o cercheză. E mindru, îl știu eu, nu se încuscrește cu niște găgăuți.

Își viri poalele cămeșii în pantalon, se celui cu un brîu în două lîțe și porni amenințător spre poartă.

— Unde pleci, Iosife? strigă nevastă-sa. N-auzi?

Iosif se depărta însă cu pas hotărît, apucînd cărarea care ducea spre sat...

— Unde-l președintele? întrebă el de îndată ce ajunse la birourile colectivei.

— Are ședință cu consiliul de conducere, îl lămurii poznicul, un moșneag puțintel la

trup, care-și fuma luleaua odihnindu-se pe trepte.

— Dă-te încolo, îi spuse Iosif, înștăcîndu-l cu o mină de piepșii sumanului și așezîndu-l la o parte. Îi arătă eu lui Anghel!

Spunînd acestea, deschise ușa și intră pe sălija în căpătul căreia se afla biroul președintelui. Rumorărea dinăuntru îl cam descumpăni pe Iosif și în clipa în care el zăbovi lângă ușă ca să tragă aer în piept, se auzi glasul președintelui:

— E adevărat, tovarășe, că noi am greșit nesocotind a ramură de producție atît de băncasă. Chiar și mie însumi mi se părea că pescuitul nu se potrivește unei gospodării cerealiere. Dar acum, cînd Rezoluția ne-a deschis ochii, sînt de acord cu voi să alcătuim o brigadă de pescari. Șeful brigăzii ar fi bine să fie Iosif Vener...

Iosif incremeni cu mina pe clanța ușii. Incuvîntările care întăriră propunerea președintelui, îi răsunară în urechi ca niște palme. Stete cîlva timp nemișcat apoi se răsuca binișor pe călcîie cu gîndul s-o șteargă cît mai repede. Ciocnindu-se însă de paznic, care îl urmasse cu cerbicie, îi șopti încrunțat:

— Dacă află cineva că am fost pe aici, teafăr din mina mea nu scapi! Apoi, fata i se destînsă încet într-un suris larg și adăugă:

— Ei, nu te speria! Vino cu mine să-ți dau o funie de țiri...

INTÎMPLĂRI DOBROGENE

Păi da. Dar asta de mult, nu acum. Cum așa? Ion Tote e tata — răspunde el și zîmbește. Mine mă cheamă Gheorghe Tote. Mă mai băcînd eram mic. Da' acum e numai o vorbă.

ep să rid, ușurat. Și tăifăsuind mai departe de istoristul, afia că brigadierul cunoscut în coră pentru hărnicia lui, mai are un fecior care t tot la S.M.T. Chirnoși să învețe mecanica.

Peste un an-doi, o să lucrăm împreună, a-oi, pe acoarele astea, — urmează tractorist. Atunci să te fii întrecere între noi!

Îi vine în gînd întîmplarea lui Iuseim și a lui Amdi, ca o altă, tristă și veche fațetă a acestoruri. Ion Tote nu le lasă fiilor săi nici un pe care să se certe, ci marea, slăvita întina a unui pămînt care rodește indestul pentru

rodul acesta, cum aveam să mă conving, nu-l a una din bogățiile gospodăriei din Plopeni.

vremea cînd tremură umbrele înșerării în da bălții, stau la stat cu pescari vrednici de ea și numele pe care îl au. Amiroase, nu cum, a umezeală și pește proaspăt și se ge în fîndări o stea, în sticla lacului, chiar ape de țarm.

Aici n-a fost nimic decît baltă — îmi spune orghe Rusu, șeful brigăzii de pescari. Noi am majat eleșteul și am pus, de curînd, 418 kilone de pușt de caras, pe lângă lînii și bibanii se aflau. La toamnă îl lărgim, așa încît o să stem peste 1.000 kg. de pește în anul ăsta. Buni nu?

INTÎMPLĂRI DOBROGENE

III. Suna o dairea...

Pămîntul Dobrogei are un colorit unic. Nuanța de bază este ceea ce pictorii numesc „tera di Stena“, un cafeniu-gălbui, care coboară în degradeuri pînă la galbenul-cafeniu. Ici-colo, smocuri de iarbă, tufișe pe pante, porțiuni întregi de ierbașe grase. Inchipuiți-vă în mijlocul acestui peisaj, niște uriașe flori albe, adunate uneori în corole cu un număr variat de petale albe. Totuși nu sînt flori, ci turmele gospodăriei colective din Plopeni, cu cele peste 1.000 de oi pe care le au. E un alt izvor de belșug al acestor colectivști care folosesc cu pricepere fiecare prilej pe care îl oferă țărîmul pe care trăiesc, ca să-și sporească avutul.

Stan Burgui, unul dintre ciobanii gospodăriei, e un om cam tăcut. Nu devine vorbăreț decît cînd stă de vorbă cu oile sale și... cu mine. Aflu cu prilejul acesta că cu obținut pînă acum 12.000 litri de lapte și că numai anul trecut au vîndut o mie și ceva de kilograme de brînză grasă, de Dobrogea.

Mă întorc prin sat, spre drumurile mele. Și deodată, de undeva, îmi izbește auzul o melodie dulce, de dairea tătără, care îngîndă un cîntec în acest prag de seară. Dairea parcă suspină și îmi pare că văd o fată tătără, așteptîndu-și logodnicul și chemîndu-l cu sunetele dulci ale instrumentului așa de vechi în locurile acestea. Și mi se pare că pricep tot farmecul acestei Dobrogei tăcută și hărnice, în care seminții diferite s-au înfrățit într-un efort comun, ca să iasă la lumină: Dobrogea aspră, ciudată, plină de poezie și de bogății.

Cu ajutorul frătesc al ELIBERATORILOR

„In acești ani de muncă pașnică constructivă, poporul nostru a avut tot timpul sprijinul frătesc al marelui său prieten — poporul sovietic“.

(Din Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al II-lea al partidului)

Revărsare de lumină

În cei 12 ani de la eliberarea patriei, au fost electrificate numeroase sate din patria noastră.

Ceea ce altădată era privit la sate ca o mare minunăție — transformatoarele, stâlpii, firele lungi și nesfârșite — astăzi a devenit un lucru obișnuit. În fiecare an, alte zeci și sute de sate au căpătat lumină electrică și puterea aceasta nemăsurată alungă în uitare opaițul și gazornia fumegindă.

Adunind în minte întreagă această revărsare de lumină, fără voie gândurile mă poartă către acele izvoare de energie electrică pe care le-am vizitat adesea: Doicești, Moșeni, Sadu, Borzesteni și altele și altele locuri în care oamenii au înfruntat la treabă forțele naturii... Revărsarea suvoielor acestuia de lumină și putere n-ar fi fost...

O țară industrială

Mulți dintre noi își aduc aminte binecunoscuta teorie a burgheziei, care susținea sus și tare că România este și nu poate fi decât „o țară eminentemente agrară“.

Iată însă că anii puterii populare au demonstrat cât de mincinoasă era această „teorie“. Pornind pe drumul industrializării socialiste a țării, poporul nostru are azi, după 12 ani, mândria de a vedea cu proprii săi ochi mărețele realizări obținute. Producția noastră industrială întrece astăzi de aproape 3 ori pe cea din 1938. Mai bine de 300 de întreprinderi au fost construite și refăcute în perioada anilor 1948—1955! Explicația acestui viitor neobișnuit stă în bună măsură în faptul că poporul nostru, condus de partid, a avut și are neîncetat sprijinul frătesc și multilateral al poporului sovietic. Așa a fost cu puțință să se reconstruiască și să se mărească uzine vechi ca de pildă: „Matyas Rakosi“ și „23 August“ din București, „Steagul Roșu“ din Orașul Stalin, „Progresul“ din Brăila. Așa a fost cu puțință darea în funcțiune a numeroase întreprinderi și unități metalurgice, construite în cea mai mare parte cu utilaj sovietic, ca de pildă fabrica de scule de la Rîșnov, fabrica „9 Mai“ din Cernavodă, uzinele de utilaj agricol „Tudor Vladimirescu“, noua fabrică de rulmenți din Moldova și altele.

Un exemplu unic

În cuvântarea sa la Congresul al XIX-lea al P.C.U.S., referindu-se la țara noastră, tovarășul Mikoian spunea: „Acesta

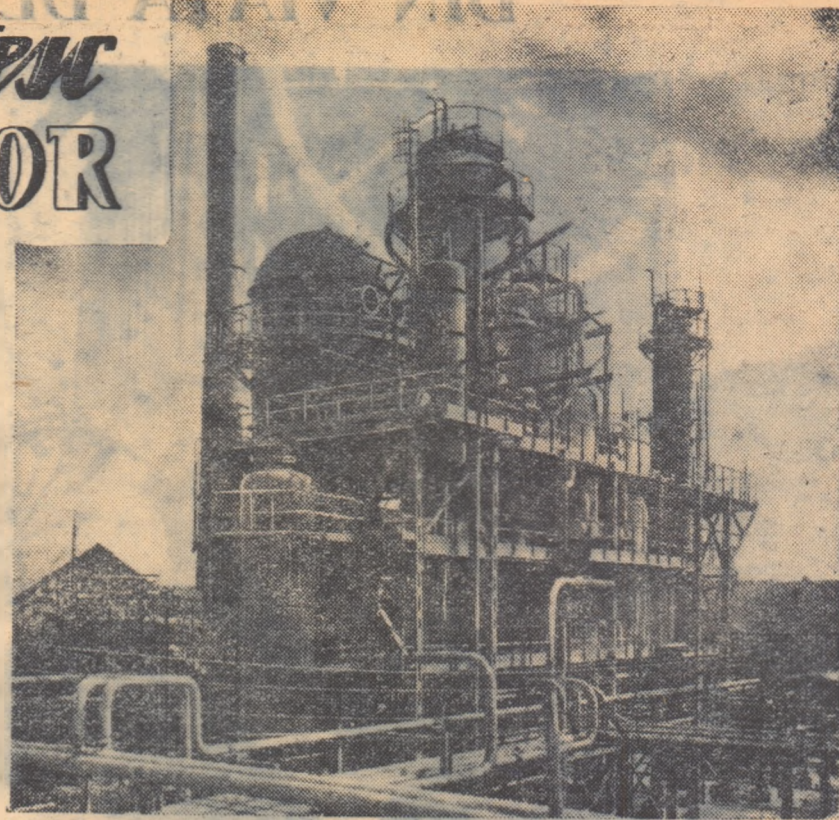
putință fără priceperea neîntrecuților specialiști sovietici, fără ajutorul material al mării puteri de la răsărit.

Dacă producția de energie electrică a țării noastre este azi de mai bine de 4 ori mai mare ca în 1938, aceasta se datorește în bună măsură utilajului și mașinilor pe care ni le-au trimis constructorii de mașini și utilaje din Uniunea Sovietică.

Termocentrala Ovidiu II, care produce energie electrică de câțiva ani, a fost concepută și proiectată de specialiști sovietici. Construcția au muncit cot la cot cu constructorii români, ceea ce a făcut ca termocentrala să intre în producție cu mult înainte de termenul prevăzut.

Urișele macarale, scropele, mașini basculante, care se mișcă într-un furnicar neîntrerupt de santierul hidrocentralei de la Bicaz, poartă și ele marja uzinelor constructoare din Uniunea Sovietică.

este singurul exemplu din lume când un stat mic, bogat în petrol, are și o industrie proprie de construcții de mașini destinate industriei petrolifere“. Într-adevăr, cu ajutorul Uniunii Sovietice, avem azi o industrie proprie de utilaj

RAFINARIA Nr. 10, construită cu ajutorul tehnic al unei echipe de proiectanți sovietici și cu utilaj tehnologic primit din Uniunea Sovietică.

noi zăcămintele petrolifere necunoscute până nu de mult. Pe harta țării au apărut noi regiuni petrolifere în Oltenia, în regiunea Pitești. S-au perfecționat procedeele de prelucrare a țiteiului. În părțile Moldovei s-au ridicat noi rafinării. La rafinaria Nr. 10, de pildă, dată de curând parțial în funcțiune, întregul utilaj tehnologic înșalată a fost primit din Uniunea Sovietică.

Pășim în „era atomică“

Ținând seama de înăpotețarea în care ne-am aflat în vremea burgheziei, era greu de bănuț că numai după un deceniu țara noastră va ajunge în pas cu

documentația și utilajele necesare pentru construirea și punerea în funcțiune a unui centru național de cercetări nucleare; nășim în „era atomică“. Lucrările de construcție ale acestui institut științific al Academiei R.P.R. de cercetări continuă. Încă anul acesta se vor pune în funcțiune un reactor nuclear de 2000 Kw. și un ciclotron de 12,5 ergo-electroni.

De avantajele acestor mari căutări vor beneficia medicina, industria farmaceutică, alimentară, chimică, unele ramuri ale industriei metalurgice, va beneficia întreg poporul nostru.

Mărfuri, tot mai multe mărfuri

Un bogat sortiment de mărfuri textile părăsește zilnic fabricile, poposind pentru câteva zile în magazine, ca apoi să-și găsească întrebuintarea în viața de toate zilele. Ca și celelalte fabrici, fabricile de textile din bumbac lucrează din plin. Trenuri și vapoare aduc din Uniunea Sovietică 65 la sută din cantitatea de bumbac-puf necesară industriei noastre textile.

Fabrica „Textila Grivița“, uzinele „Moldova“ din Botoșani au utilaj complet venit din U.R.S.S. Tot cu sprijinul sovietic s-a înălțat prima stație de egrenat bumbac „Republica“ din Ciulnița. La Joseni, Luduș, din Regiunea Autonomă Maghiară, la Fălticeni, în regiunea Suceava, s-au construit filaturile de in și cîneapă cu documentație și utilaj sovietic.

Profetei de tristă memorie vedeau în țara noastră o țară „eminamente agrară“. Noi și toți oamenii realiști din lume o vedem așa cum e azi: o țară a cărei industrie s-a dezvoltat într-un ritm rapid și are uriașe perspective de viitor!

O agricultură înfloritoare

Neputem să uităm că ajutorul pe care Uniunea Sovietică ni l-a dat din primele zile de după eliberare și pînă azi, pentru a scoate agricultura din starea iahnică în care o lăsase stăpînirea vremurilor trecute.

Uniunea Sovietică ne-a ajutat din primul an, să ne făurim o industrie producătoare de mașini agricole. Prototipul primului tractor românesc, precum și multe din prototipurile celorlalte mașini agricole fabricate de marile uzine „Ernst Thälmann“ din Orașul Stalin, „Tudor Vladimirescu“ „Vasile Roaită“ și „Semănătoarea“ din București, „7 Noiembrie“ din Craiova etc., au fost făcute după documentația tehnică pusă la îndemînă de către institutele științifice de specialitate sovietice.

Uniunea Sovietică prin delegațiile de oameni de știință și colhoznici ne-a împărțit fără nămîntă experiența sa în lucrarea nămintului cu cît mai mult spor. Sute de

țărani muncitori din țara noastră au mers și au văzut cu ochii lor viața colhoznicilor. Și ce rod bun au dat aceste schimburi de delegații! Oare multe din primele gospodării colective și chiar întovărășiri agricole nu au luat ființă în lunile ce au urmat acestor întîlniri? Oare multe gospodării colective nu au devenit milionare la scurtă vreme după ce președinții lor au fost în vizită la colhoznicii din Ucraina, Kuban sau din regiunile apropiate de Moscova? „Numai după ce am vizitat colhozurile din Uniunea Sovietică am putut să-mi dau seama de ceea ce înseamnă dezvoltarea rațională a ramurilor de producție ale colectivelor...“ spune președintele colectivelor milionare din Palatul Mare, tovarășul Bileca.

Plugarii, stăpînii nemărginitelor ogoare ale țării, nu pot cîntări și prețui marile înfănturi din agricultură, fără a nu-și aduce aminte de ceea ce a însemnat și înseamnă pentru noi Uniunea Sovietică

Darul Sirbii Maalenov *)

Un măr roșcat pe o ramură subțire
Unul țării romia încărunit,
Colhoznicul cazah, la despărțire
De bun rămas

cu drag i-a dăruit.

Ce măr era!
Nici palma să cuprindă
Nu izbăvea tot trupeșul rubla,
Ca coaja lui piețoasă și lucindă,
Cu aromele cazahelor grădini.
— Eu ca pe un semn de traică frăție,
Șopti mișcat rominul, cînd pleca,
Sămînța lui, puternică și vie,
O voi păstra s-a duc în țara mea.
Voi legodi
Cu mărul de Alma-Ata
Grădina țării mele-mbelugata!

În romînește de MIHAIL COSMA

*) Poet din Kazahstan.

petrolifer care nu numai că îndestulează nevoile interne, dar ne dă puțință să trimitem asemenea utilaj și departe peste hotare, în India și în alte țări.

Totodată, cu ajutorul specialiștilor sovietici au fost descoperite la

cele mai noi cuceriri ale științei. Și totuși, iată că azi, cu ajutorul U.R.S.S. care ne trimite specialiști,

Cultivatorul KÖN-23 una din mașinile agricole sovietice importate în ultimele luni. După cum se vede acest cultivator prăgește cultura de varză făcînd totodată și găntulețele necesare pentru udat.

Crește prestigiul internațional al țării noastre

Doisprezece ani înseamnă un timp foarte scurt în istoria lumii, în istoria unui popor. Dar ce bogăți au fost anii aceștia, ce salt uriaș a făcut poporul român în acest răstimp!

Sub stăpânirea moșierilor și capitaliștilor România ajunsese să fie de fapt o țară semicolonială, încăpută pe mâinile capitaliștilor străini. În cei 12 ani care s-au scurs de la marele act de eliberare a patriei, România a obținut adevărata independență și a devenit un stat puternic, cunoscut și respectat de statele lumii. Au apus vremurile veșnic venurile când României i se impunea o politică potrivnică intereselor sale de către puteri din afară. Astăzi, Republica Populară Română, stat al oamenilor muncii de la oraș și de la sat, duce o politică externă a intereselor sale, a intereselor poporului român, politică de luptă activă pentru pace, pentru o colaborare în vederea păcii, cu toate statele, fără deosebire de sistemul lor economic și social.

Înainte vreme, relațiile cu statele mai puternice erau pentru România relații de inegalitate, de supunere a României intereselor celui mai puternic, de înrobire și jecmânire a poporului român. Astăzi, Republica Populară Română întreține cu celelalte state relații pe bază de egalitate în drepturi, de respect reciproc al suveranității și independenței fiecărui stat.

De uriașă însemnătate pentru creșterea puterii și prestigiului țării noastre este apartenența la marea familie a țărilor socialiste, care cuprinde astăzi treisprezece țări, printre care se numără Uniunea Sovietică și China populară, și numără aproape un miliard de locuitori, peste o treime din populația pământului.

Ducând o politică justă, conformă cu interesele poporului român, Republica Populară Română își extinde necontenit relațiile internaționale. În 1950 țara noastră făcea comerț cu 29 de state, în 1955 cu 55 de țări, acum cu peste 60. Republica Populară Română a fost primită la 14 decembrie 1955 în Organizația Națiunilor Unite și face parte și dintr-o serie de alte organizații internaționale. Savanții, artiștii, scriitorii noștri au început să aibă legături tot mai strânse cu savanții, artiștii și scriitorii din lumea întreagă, făcând să fie cunoscute și pe tărîmul științei, artei și literaturii, mărețele realizări ale regimului de democrație populară.

După 12 ani de la eliberarea țării, sub conducerea înțeleaptă a partidului, poporul român merge înainte pe drumul construcției socialismului, fiind un factor activ în lupta pentru pace și progres.

ERWIN GLASSER
prof. univ. la Facultatea
de Științe Juridice, București

În graiul cifrelor

Crize

Societatea „International Harvester”, cea mai mare întreprindere de utilaj agricol din S.U.A., a hotărât să înceteze pe o perioadă de timp producția de tractoare agricole la două din uzinele sale.

După cum era firesc, înrăutățirea și așteptărilor americanilor, ale căror venituri continuă să scadă, s-a răsfrânt asupra situației industriei de mașini agricole din S.U.A.

În limbajul propagandei americane însă, scăderea veniturilor oamenilor, închiderea fabricilor, șomajul și grevele sînt semnele... prosperității! Halal prosperitate!

Profituri și sărăcie

În ziarele argentinene apar deseori statistici în care scot în evidență cu ce s-au ales într-o anumită perioadă societățile capitaliste și oamenii muncii.

Iată, de pildă, perioada anilor 1954-1955. De la un an la altul cîștigurile întreprinderilor alimentare și textile din Argentina s-au dublat sau chiar s-au triplat. De pildă, societatea „Textiles Argentinos Wells” a realizat în 1955 un profit de 7.191.544 pesos (monedă argentiniană) față de 3.210.206 pesos în 1954. În același timp și în aceeași țară, costul vieții s-a scumpit de peste șapte ori. Iată cu ce s-au ales oamenii muncii.

La unii, puțini la număr, profiturile cresc cu fiecare an. Pentru alții, pentru grosul populației muncitoare argentinene, fiecare an aduce condiții tot mai grele de viață.

Acțiune împotriva libertății și păcii

Ca și în 1933, pe vremea hitlerismului, recent în Germania Occidentală a fost interzis Partidul Comunist.

— Ne îndeplinim și după moarte programul...

Dela o SĂPTĂMÎNĂ la alta

Conferința de la Londra

Din desfășurarea de până acum a lucrărilor conferinței de la Londra se desprind, în mare, două poziții. Un grup restrîns de state, îndeosebi Anglia și Franța, au încercat să tăgăduiască dreptul Egiptului de a naționaliza Compania Canalului de Suez. Majoritatea participanților au recunoscut dreptul Egiptului de a naționaliza Compania Canalului de Suez.

O puternică impresie a produs cuvîntarea bine documentată și chibzuită, rostită de D. T. Șevilov, ministru de Externe al U.R.S.S. Reprezentantul sovietic a arătat că problema aflată în discuție prezintă două aspecte: naționalizarea Companiei Canalului de Suez și libertatea navigației pe canal. Canalul de Suez — a declarat D. T. Șevilov — a declarat fără doar și poate Egiptului și, în mod firesc, nimeni nu-l poate tăgădui dreptul de a-l naționaliza. În același timp nu poate fi trecută cu vederea însemnătatea internațională de care o prezintă această

cale de apă. Libertatea navigației pe Canalul de Suez privește numeroase state.

Încă înainte de începerea conferinței de la Londra, puterile apusene au prezentat un plan potrivit căruia Canalul de Suez să nu fie administrat de Egipt, ci de alte state de un asa numit „organ internațional”. O asemenea cale este de neconceput. Planul puterilor apusene nu respectă principiile O.N.U și prevederile dreptului internațional, încalcă năzuințele poporului egiptean.

Uniunea Sovietică a făcut pronunțarea ca să se convoace o conferință mai largă a tuturor statelor interesate care să discute probleme legate de garanțarea libertății navigației pe Canalul de Suez. De la această conferință nu trebuie să lipsească Egiptul. O asemenea conferință ar avea rostul fie să completeze convenția din 1888, care reglementează navigația pe canal, fie să înlocuiască printr-o convenție nouă, corespunzătoare situației actuale

Catastrofa minieră din Belgia

Cu îndurerare, oamenii muncii din țara noastră au aflat de marea tragedie minieră din Belgia. La Charleroi, vîlvătaie focului au cuprins galeriile minei și 276 de mineri au rămas în adîncul minei. Dintre aceștia doar cîțiva au putut fi scoși vii la suprafață. În rîndul celor care și-au pășit moartea în această groaznică nenorocire erau mulți mineri italieni. Negăsind de lucru în țara lor, minerii italieni și-au părăsit familiile căutînd de lucru în alte țări. În Italia patronii nu le-au dat de lucru. În Belgia

patronii i-au îngropat de vii.

Poate fi socotită „accident fatal minier”, așa cum încearcă să se spele pe mâini cei vinovați, tragedia de la Charleroi? Nu. Catastrofa minieră este urmarea dezinteresului patronilor față de viața minerilor. La toate sezișările muncitorilor de a lua măsuri necesare securității patronii au rămas surzi.

Tragedia de la Charleroi demască fata sălbatică a capitalismului pentru care viața oamenilor nu are nici un pret.

OASPETI STRĂINI vorbesc despre țara noastră

Tot mai mulți vizitatori străini din toate țările globului poposesc pe meleagurile patriei noastre. Liberi și nestîngheriți de nimeni ei se opresc, așa după cum doresc, în uzine și fabrici, în gospodă-

rii colective, în școli și spitale, șantiere, stau de vorbă cu cetățenii patriei noastre. Oaspeții străini au puțînța să-și dea seama, la fața locului, de înnoirea țării noastre, de succesele mari pe care le-a obținut po-

porul român de cînd a devenit liber, adevăratul și singurul stăpîn al avuțiilor patriei. Publicăm mai jos spicouri din declarațiile cîtorva vizitatori străini.

Realitatea Romîniei contemporane

„Combinatul Poligrafic „Casa Științei” mi-a relevat o altă minunată realitate a Romîniei contemporane: multitudinea de mijloace materiale pe care statul popular le creiază pentru a contribui la răspîndirea unei valori atât de uriașe cum e gîndirea umană”.

ROBERT VIVIER
profesor la universitate din Liège, Belgia

Mai presus de toate — grija pentru om

„În vizitele pe care le-am făcut m-am impresionat multe lucruri, dar în special grija pentru oameni și mai ales pentru mamă și copil. Acest lucru contrastează în mod cel mai izbitor cu situația din țara noastră”.

MARGUERITTE BLASCA
activistă pe tărîm social-Elveția

Un popor ospitalier

„Am fost primiți cu multă amabilitate și căldură pretutîndeni. Ni s-a dat prilejul de a cunoaște multe aspecte ale realităților în țara dvs. și mi-ar fi imposibil să mă opresc de a-mi exprima recunoștința și sentimentul de căldă simpatie pe care îl nutresc pentru poporul român”.

DAVID GARST
fermier S.U.A.

Pentru prietenie cu toate popoarele lumii

„Nei am văzut cum poporul român luptă pentru dezvoltarea economiei sale, luptă pentru pace. Am văzut și ne-am convins că poporul român dorește să fie în relații de prietenie cu toate popoarele”.

KARL ERIK STESSER
activist sindical — Suedia

O nouă Romînie, o Romînie populară

„Vizitînd mari întreprinderi industriale, cum sînt Combinatul siderurgic din Hunedoara, uzinele „23 August” din Capitală, uzinele de tractoare din Orașul Stalin, fabrica „Electroputere” din Craiova, ne-am convins cu proprii noștri ochi cît de mult se deosebește noua Romînie populară de țara înapoiată, agrară, cum era ea într-un trecut nu prea îndepărtat, atunci cînd la putere se aflau burghezia și moșierimea”.

FROL ROMANOVICI KOZLOV
membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

O țară pașnică în plină construcție

„Am vizitat o țară pașnică în plină muncă, în plină construcție. Ne-am putut face părerea că regimul de aici este perfect consolidat. Romînia, care era cunoscută ca o țară agricolă, săracă și puțîn dezvoltată ne-a surprins prin marelui progres industrial pe care l-am constatat. Vizitînd uzina „1 Mai” de utilaj petrolifer de la Ploiești am constatat cu suprinzare la ce nivel înalt a ajuns industria și am ajuns la concluzia că Romînia construiește suficient utilaj, atît pentru exploatarea sa petroliferă cît și pentru export”.

ESTACIO GONCALVES SOUTO MAIOR
deputat — Brazilia

Marile progrese ale științei

„Admir faptul că Academia R.P.R. a dat matematicienilor din toată lumea prilejul să colaboreze. Totodată mi-am dat seama de marile progrese făcute de Romînia în știința matematică”.

MASUO HUKUHARA
om de știință — Japonia

Epigrame

Ocolul silvic din De-
leni, raionul Hirliu, este
fruntaș pe regiunea Iași.

Au scos rezultate bune
Care astăzi sint un semn
Că-n materie de lemne
Dinșii nu au stată de lămn

Virgil Lepădat, directorul
școlii din Comana,
regiunea Ploști, a reno-
vat prin mijloace locale
clădirea școlii.

Cînd muncind fără nctare
Multe a realizat,
Cu tot numele cel are
Omul nu-i de... lepădat!

S.M.T. Miezunca Ciuc
din Regiunea Buzoiană
Maghiară, este fruntaș în
lupta pentru asigurarea
prețului de cost la repa-
rații.

Au tot muncit într-una cu mult
Și-au răsunat un rezultat mare
Fiindcă problema prețului de
cost
La ei se află la un mare preț.

Aplicînd metode agro-
tehnice, majoritatea săte-
nilor din Sacu, raionul
Caransebeș, au scos re-
colte mari de cereale.

Cum de azi s-a dus la dracu'
Sărăcia, ghinionul,
Satului, în loc de Sacu
Oamenii îi zic vagonul.

V. D. POPA

UNUI TINAR FRUNTAȘ IN MUNCA

Zice lumea: — Asta-i, zău,
Uimitor cu-adevărât;
După ani e un flăcău,
După muncă — un bărbat!

UNUI OM DESTOINIC

Miini de aur are el
Și voință de oțel;
De-ai zic că pentru țară
Omul ăsta-i o... comoară.

Țăranilor muncitori din sa-
tul Sărățel, raionul Bis-
trița, de curînd întovărășiți.

Procedînd în acest fel,
Oamenii din Sărățel
După cum e și firesc
Traiul azi și-l... îndulcesc.

I. B.

— Faceți loc! Trece grîul colectivel...

(Desen de V. VASILIU.)

Nu vă spun cum se nu-
mește satul în care stă
mama, că tot n-o să-l gă-
siți pe hartă. Atîta vă spun: că
e la cinci sute de kilometri de
București. Drumul de la Bucu-
rești pînă acolo îl fac în fiecare
an, cînd plec în concediu de va-
ră. Cinci sute dus, cinci sute în-
tors, în total o mie de kilome-
tri. E lung drumul, dar e frum-
mos. Văd riuri, văd poduri, văd
munți și — mai ales — o văd
pe mama. Niciodată nu mă duc
acasă cu mina goală. Am grijă
să-i iau mamei un cadou. De

exemplu, acum trei ani i-am
 luat o lampă mare, cu sticlă
pîntecoasă și fitil rotund. Gin-
deam: „Ce o să se mai bucare
mama cînd o vedea-o!” Dar
mama nu s-a bucurat cînd a
văzut lampa: s-a bucurat cînd
a văzut lumina electrică, care a
fost instalată chiar în ziua so-
sirii mele. Așa că, am luat lam-
pa cea mare cu sticlă pînteco-
asă, cu fitilul rotund și m-am
întors cu ea înapoi la Bucu-
rești.

În anul următor, ca s-o dreg,
am ales un cadou mai frumos:
un patefon nou-nouț, cu mîner
ca de geamantan și cu manive-
lă lustruită. Din toate, mînerul
mi-a prins cel mai bine, căci
am avut de ce să-l țin la în-
toarcere: între timp, mama își
cumpăraseră un radio, fără manive-
lă.

A mai trecut un an și iar
am cumpărat un cadou pentru
mama: câteva cărți de citit,
dar n-am nimerit mai bine,
căci mama le citise pe toate la
biblioteca de la căminul cultu-
ral.

Ca omul care s-a fript, în
ciorbă, anul ăsta am umblat
ceasuri întregi prin magazine,
căutînd cam ce aș putea să-i
cumpăr mamei, așa ca să-i fie
de folos. Și cum umblam nu-
mai ce văd într-o vitrină o car-
te pe care scrie: „Nou”.

Intru și întreb:
— Cît de nouă e cartea ăsta?
Zice:
— Azi dimineață am pri-

SURPRIZA

mil-o. Abia a ieșit din tipogra-
fie.

— Tovarășe — întreb eu —
ești sigur că abia a ieșit?
— Sigur.

Îmi fac socoteala; dacă aici,
în București, a apărut azi di-
mineață, înseamnă că încă n-a
avut timp să ajungă tocmăi în
satul mamei, la 500 kilometri.
Și cumpăr cartea. Mai ales că
e o carte foarte interesantă:
din experiența celor mai buni
colectiviști. Mama, care e dor-
nică de sfaturile celor price-
puți, sigur că o va citi cu plă-
cere.

Cînd ajung în sat, dau înfi
fuga la căminul cultural, ca să
fiu sigur că lor nu le-a venit
cartea.

— Nu — îmi spune directo-
rul. — Asta încă nu ne-a sosit.

— Și nici la librărie, la ra-
ion?

— Nici!

Mulțumit, mă duc acasă,
să-i duc darul mamei. Zic:

— Darul e mic, dar o să-ți
folosească, mamă. Sint multe
de învățat aici.

— Or fi pentru alții — zice
mama — Pentru mine, nu-s.

— Ba eu cred că și cei mai
în vîrstă trebuie...

— Te pomenești că vrei
să-mi ții mie lecție! — se bur-
zuluiește deodată mama la

mine. — Mai bine, spune-mi,
tu ai citit-o?

— Eu? Hm... să vezi...

— Ce să văd, că am și vă-
zut. Nici n-ai deschis-o. Ia ui-
tă-te aici! — și-mi arată o pa-
gină din carte. Ce credeți că
văd? Fotografia mamei!

— Cum? — zic — mala'e ai
scris cartea?

— Nu singură. A fost pe la

noi un scriitor de la București.
Eu îi povesteam din experiența
mea, iar el scria. Tu nu știai
că-s colectivista fruntașă? A-
cum, că l-ai adus, darul să ră-
mînă dar. Dar nu pentru mine:
îți dăruiește eu ție cartea, cu
dedicație.

Și, muind penița în cerneală,
scrise pe copertă: „Fiului meu,
de la mama”.

VICTOR PIȚIGO

Grigăturii Ghicitorii

Noi făcurăm o brigadă
De vin toți ca să ne vadă,
Căci sintem pe primul loc
Și la muncă și la joc.

Lelițo, ia stai puțin —
Lasă-ți fata la cămin,
Că nu face trei parale
Lingă fusta dumată.

Încă un învățător;
Ne mai vine fetelor,
Luăți seama, alelei,
Că-i frumos și e hoțel.

Am în casă o cutie
Priponită pe-o frînghie,
Vorbăreață, cîntăreață,
Cîte-odată șugubeață,
Ce-mi dă sfaturi și povești
Și îmi cîntă la ospete.

(Difuzorul)

Am de la o vreme-ncoace
Un prieten care-mi place;
El la mine în ogradă
Vine zilnic să mă vadă
Și îmi povestește, frate,
Multe lucruri minunate.

(Ziarul)

VARA LA ȚARĂ

Locuința mea de vară
E la țară...
Acolo doresc să plec
Pe melegariile mele
Cu vilcele
Tot concediul să-mi petrec.

Căci acum nu mai arată
Ca altădată
Satul, cum ni l-a descris,
După Al. Depărățeanu,
Topliceanu,
Cît se poate de precis.

Are satul altă față,
Altă viață
Cu indicii de progres;
Viața ce aici palpită
Nu-l lipsită
Nicidecum de interes.

De, se poate să nu fie
Cine știe
Ce confort excepțional;
Bunăstarea însă crește
Și firește —
Și nivelul cultural.

Și cînd doarme-adiac comun
Iese luna

SNOAVE

Tractorista

— După părerea mea, trac-
torul nu e treabă de femeie. O
vezi pe tractorista de colo?
Așa, plină de ulei, cum e, pun
rămășag că nu se mărită nici-
odată!

— Nici nu trebuie să se mă-
rite; e nevastă-mea.

Nepotrivire

— Am arat cu tractorul, am
semănat cu semănătoarea, am
secerat și treierat cu combina...

— Și acum?
— Acum am cules atîtea roa-
de, că nu mai pridesc să le
duc acasă cu carul cu boi.

La împărțirea avansurilor

— Ce mă fac? Nu mai am
unde pune boabele.

— Ai saci pușini?
— Nu, am boabe multe.

GLUME

Vîrsta lui

— Cîți ani ai, nea Ioane?
Întrebă într-o zi un fost circiu-
mar, pe un bătrîn.

— Doisprezece — răspunse a-
cesta.

— Cum doisprezece bre? Știi
foarte bine că ești mai bătrîn
ca mine!

— Doisprezece — se încăpă-
șină bătrînul, — fiindcă ceilalți,
pînă la 23 August 1944, nu
i-am trăit, i-am slugărit
tîne!

Din ce în ce mai mult

— Cum stai cu neștiutorii
de carte, moșule? — l-a între-
bat pe un bătrîn, un străin
în trecere prin comună.

— Păi să tot fie vreo trei-
zeci... i-a răspuns acesta.

— Așa de mulți?

— Ehe, nepoate, după cum
merg treburile la noi, mi-e tea-
mă că numărul lor va mai crește...
Sînt din ce în ce mai
mulți!

— Din ce în ce mai mulți?
Se poate una ca asta?

— Uite că se poate... Greșă
colectivei noastre a devenit de
la un timp neîncăpătoare!

Îl cunoaște...

Un fost primar s-a întîlnit
într-o zi, în mijlocul satului, cu
fostul său argat, acum tractor-
rist fruntaș la un S.M.T.

— Mă Marine, nu dai și tu
bună ziua la oameni? Ce, nu
mă mai cunoști?

— Ba tocmăi că te cunosc
prea bine! i-a răspuns flăcăul
și și-a văzut de drum.

